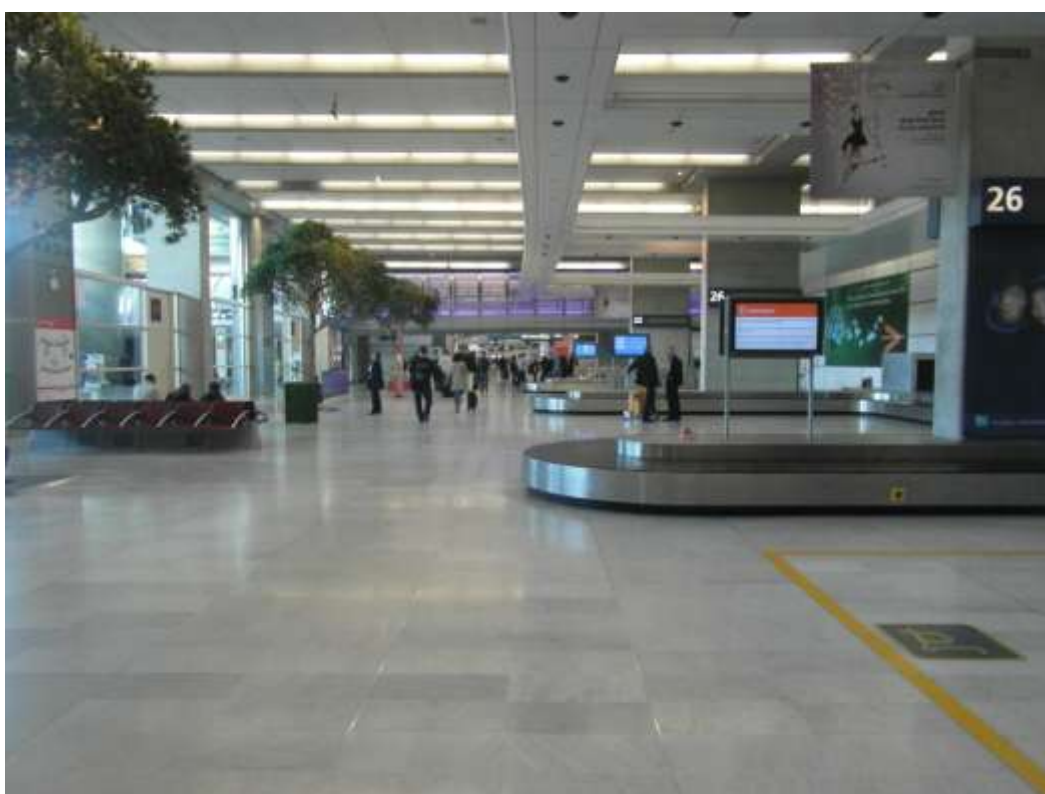

2014.04.05.

A mai napon indultunk Franciaországba, egy teljes hónapra. Még hozzá hajnal 3 órákor. Szegedről mentünk Budapestre transzferrel, a reptérre ahol 6.40kor indult az első repülő, amin mindhárman ültünk. Elég érdekes volt, mert egyikünk sem repült még, ezért mindhárman izgatottan vártunk a repülőutat. Én eléggé sajnáltam, hogy nem mindig ültünk egymás mellé.

Ezután pedig Párizsban szálltunk le a gépről, még hozzá Charles DeGuall reptéren, ahonnan gyorsan átmentünk a másik repülőtérre, az Orlyra egy közvetlen busszal. A buszjegy szerintem elég drága volt, ahhoz képest, hogy az út kb. 50 perc volt.

Miután megérkeztünk Orlyra, hogy felszálljunk egy másik repülőre, ami pont Quimperbe tesz le minket, kiderült, hogy késik. Még hozzá 2 teljes órát. De nem volt annyira rossz, eltelt az idő. Az első repülés élményünk mindhármunknak pozitív volt, mert ahhoz képest, amiket meséltek, nem volt annyira vészes. A repülőn is kaptunk egy kis péksüteményt, illetve amit mellé kértünk üdítőt, kávét, vizet, akármit. Elég nagy volt a választék szerintem. És nagyon jól is esett nekünk, mert nem igazán ettünk út közben. Délután 4 óra után érkeztünk meg Quimperbe, ahol Ivett és Marie fogadott minket.

Nagyon kedvesek voltak mind a ketten. Kiderült, hogy Ivett az igazgató, abban az iskolában, ahol Marie tanít. Marie az itteni tanár, akire bármikor számíthatunk az 1 hónap alatt, bármilyen problémánk is van, vele kell megbeszelnünk. Marie rendkívül segítőkész volt, mert elvitt minket autóval, megmutatta a szállásunkat, utána elintéztünk a havi bérletet, majd a könyvtárba is bementünk és kaptunk egy kártyát, ami által tudunk könyvet kölcsönözni, bár arra nem igazán volt szükség, hiszen a könyvek franciául voltak írva, illetve azzal a kártyával tudunk internetezni minden nap a könyvtárba egy órát maximum. Ezután pedig elvitt egy információs központba, ahol rengeteg prospektust és térképet kaptunk a városról, illetve az összes helyi járatos busz menetrendjét is megkaptuk.

Ivett, az igazgatónő, meghívott minket magához vacsorára. Rendkívül finom vacsorát készített. A háza viszont gyönyörű volt, legalábbis nekem nagyobb tetszett. Talán a bútorok miatt. Az előétel bagett volt, tonhalpástétommal. A főétel pedig különböző húsok voltak, amiből én a búrányt kóstoltam meg. A köret pedig kuszkus volt. Nagyon finom volt, de az este végére mindannyian nagyon fáradtak voltunk és elég gyorsan el is aludtunk.

2014.04.06.

Szörnyen hosszú volt a tegnapi nap, az utazás miatt leginkább, ezért elég sokáig aludtunk, minimum délig. Miután felkeltünk még pihentünk egy kicsit, majd kipakoltunk a bőröndjeinkből és berendezkedtünk. Kicsivel később pedig eljött hozzánk Marie, aki megmutatta a gyakorlati helyeinket. Mindenki elment, mindenki gyakorlati helyére, szerintem ez elég jó ötlet volt, mert így tudtuk, hogy pontosan hol van a másikunk.

2014.04.07. 1. gyakorlatos nap:

Az első gyakorlatos napomon találkoztam Marie Christin-nel, aki Finistere megye központi épületében dolgozik, Quimperben, mint védőnő.

A helység, három részből állt, a váróteremből, az orvosi rendelőből és a védő női rendelőből.

A váróterem rendkívül barátságos, rendezett volt. Telis tele volt játékokkal, amiket különböző korosztályú gyerekek használhattak, illetve barátságos, színes képekkel. A váróterem eléggé világos volt, a nagy ablakoknak köszönhetően. Meglepően kevés lámpa volt felkapcsolva, de ettől függetlenül világos volt.

A rendelésre különböző okok miatt érkeztek a szülők a csecsemővel. Leginkább mellgyulladásal, szoptatással, köldökápolással, bukással, D és K vitaminszedéssel kapcsolatosan volt a konzultáció. De előfordult, hogy bőrproblémákkal fordultak Marie Christine-hez. Illetve előfordult, hogy a súlygyarapodás volt a központi téma.

Talán említésre méltó, hogy a tanácsadáson, nem csak az anyuka jelent meg gyermekével, hanem a párja is. Szerintem ez rendkívül ritka esetnek mondható.

Marie Christine rendkívül barátságos, segítőkész volt a tanácsadáson.

Illetve velem is.

2014.04.08. 2. kedd gyakorlatos nap:

A második gyakorlatos napomon reggel háromnegyed 9kor találkoztam Laurence-szel, aki nagyon aranyos, megértő és segítőkész volt. Laurence tanácsadó, a megye központi épületéhez tartozó kisebb épületében, ahol 0-4 éves korig járnak a gyerekek két csoportra bontva. Az egyik csoporthoz tartoznak a 0-2 éves korig, a másikhoz pedig a 2-4 éves korig.

Az épület kívülről egyszerű, de belülről rendkívül tágas, fényes, rendezett, szép és modern. Jellemző volt itt is, hogy tágas ablakok találhatóak az épület falain, ezért úgyszintén nem használtak neonfényt. Ez számomra is érthető, és sajnálom, hogy nálunk Magyarországon nincs ez így.

Az épület belülről színes, barátságos, tágas volt. Mindkét csoportnál külön külön ki volt alakítva játszó helység, fürdőszoba, ebédlő, illetve egy olyan helység, ahol gyurmázhattak, festhettek, zsírkrétával vagy ceruzával rajzolhattak. Illetve a kisebb gyerekeknek, csecsemőknek volt külön alvásra egy részleg, ahol 3 szoba volt és mindegyik szobában minimum 3 darab ágy volt.

Laurence-hez érkezett egy anyuka a csecsemőjével, aki 10 hónapos volt. Az anyuka talált a csecsemő bőrén egy két olyan helyet, ahol jobban ki volt száradva, mint máshol a testén, de Laurence megnyugtatta, hogy nincs miért aggódnia, mert nem számottevő. Viszont javasolta ,hogy kenje be egy bizonyos krémmel napi többszöri alkalommal. Elsőszülött gyermek volt, így amint meglátta az anyuka, egyből rohant Laurence-hez. Bár hozzátette Laurence hogyha nem múlna el, akkor jöjjön vissza mindenképp. Nagyon kedves, nyugodt, megértő és segítőkész volt az anyukával, illetve rendkívül barátságos a kisleánnyal.

Vártunk még egy kicsit a rendelőben, de nem jött senki se, így Laurence körbevezetett az épületben, bemutatott az ottani dolgozóknak is. Mindkét csoporthoz bementünk, így volt időm találkozni és együtt lenni a gyerekekkel, ami leírhatatlanul jó volt. Az ottani dolgozók nagyon barátságosak és közvetlenek voltak felém. Illetve a gyerekek is.

Nagyon jól éreztem magam, hiszen az otthoni gyakorlaton, attól függetlenül, hogy csecsemő és gyermekápoló szakon vagyok, rengeteget vagyok felnőtt osztályokon is. Sőt, leginkább felnőtt osztályokon voltunk az első 2 évünkben. Ha volt egy Gyerek klinikai gyakorlat, azt sem mindig tölthettük gyerekosztályon. Ezért is tetszik a gyakorlat, mert itt elég sokat leszek majd gyerekekkel azaz, már voltam is. Nagyon kedvesek az itteni gondozó és ápolónők, hiszen megengedték hogy én is nyugodtan játszhasak a gyerekekkel és én is ugyanúgy felvehetem ha esetleg sírnak.

2014.04.09.szerda:

Az első szerdai napunk hivatalos programunk volt, méghozzá elmentünk a tanárnővel és a férjével, illetve Marie-val Poullan-ba, egy iskolába, ahol Marie tanít. Részt vettünk egy órán, ahol a diákok elé kiálltunk és válaszoltunk a kérdéseikre. Aki Magyarországon volt diák, Melinda, ő is ott volt. Nagyon kedves volt Melinda és az anyukája, mert felajánlották, hogy valamelyik héten, valamelyik napon elvisznek minket Concerneau-ba.

A kérdezz-felelek után pedig meghívtak minket ebédre, ami elég érdekes és extra volt egyben. Legalábbis, számomra mindenképp. Előételnek, szufle volt, mindenféle tengeri herkenyűvel. Az íze elég érdekes volt a számomra, ezelőtt sose ettem ilyet. A főétel pedig paradicsomos hal volt, rizzsel, kagylóval és tintahallal. Hát, ezelőtt ilyeneket pedig végképp nem ettem, de megkóstoltam. Sőt, elmondhatom, hogy én voltam az első hármunk közül, aki megkóstolta elsőre a tintahalat. Nem volt rossz, de a rizs után bátran elmondható, hogy tényleg nem fűszereznek túlzottan itt Franciaországban.

Miután végeztünk, elmentünk kirándulni a tanárnővel és a férjével. Voltunk Poullanba, egy öböl részénél, ami gyönyörű volt.

De mivel nem igazán tudtunk lemenni a partra, ezért elmentünk autóval Douarnenez-be, ahol valami elképesztő volt a táj. A házak, a sziklák, a part, az óceán... egyszerűen minden. Le is mentünk a partra, szedtünk egy pár kagylót is.

A következő város neve, Locronan volt, ahol mindenféle középkori filmet szoktak forgatni. A város a nevét egy Ronan nevű illetőről kapta, aki mindenféle csodákat tett a városban. Ronan tiszteletére pedig évente van egy kisebb ünnepség, 6 évente pedig egy nagyobb ünnepség ahol az ereklyét is körbeviszik. A város nevében található „loc” pedig azt jelenti, hogy Ronan vára. Tulajdonképpen birtokos jelzővel bír.

A következő helyszín Pointe du Van és Pointe du Raz volt, ami pedig végképp egy mesés hely! Ami pedig Finistere megye legkiesőbb pontja.

A következő helyszín Pointe du Milier volt, ami szintén gyönyörű volt és rengeteg képet készítettünk.

2014.04.10. csütörtök:

Reggel 8kor találkoztam Mary Christine-nel aki orvos és elvitt egy rendelőbe ahol bemutatta nekem Cathrine-t akivel a napom további részét töltöttem. Cathrine munkaköre abból áll, hogy azokat a gyerekeket figyeli meg a bölcsődében, akiket elvettek a szüleiktől és jelenleg gondozásban vannak. El is mentünk egy kisebb faluba, egy bölcsődébe. Ahol megfigyeltük a gyerekeket, a gyerekek viszonyait egymás között és a gondozó nőekkel. A bölcsődében 3 gondozó nő is dolgozott. A bölcsőde viszonylag kisebb volt, de szerintem elég jó volt az elrendezése. Kétemeletes volt, alul volt 2 játszó rész kialakítva a gyerekeknek, illetve a gondozónőknek egy konyha. A fenti részen pedig a mosdó illetve a gyerekeknek, csecsemőknek volt kialakítva külön szoba, ahol kiságyak voltak.

A környezet rendkívül szép volt, színes, barátságos. Észrevehetően modernebb, mint a Magyarországon lévő bölcsődék. Véleményem szerint. Cathrine és az ottani gondozónők meg is engedték h készítsék a helyről pár képet.

A gyerekeket, csecsemőket nem egy adott időpontban hozták a bölcsődébe, hanem változatos időközönként. Volt, akit 11kor hoztak be és volt akit már 12kor hazamentek. Cathrine igazán jól megfigyelte a gyerekek viszonyait egymás között, ami tulajdonképpen jó volt. Megfigyelte a gondozónők viszonyait a gyerekekkel, ami jó volt, nem volt nagyobb probléma. Egyetlen dologra hívta fel a figyelmüket, hogy a biztonsági kerítésen változtassanak, mert elég gyenge volt egy adott szakaszon. Bár ezt ők tudták, és már akartak ez ügyben óvintézkedéseket tenni. Ezenkívül semmilyen probléma nem volt. Cathrine megfigyelte a gyerekek és a szülők kapcsolatát is, ami szinte remek volt. A gyerekek kissé nehezen váltak meg szüleiktől, korosztálytól függetlenül. Látszódtott rajtuk hogy szeretetteljes családot alkotnak együtt. A szülők nagyrésze leginkább olyan felnőttek voltak, akik nagyon szerettek volna gyermeket, de valamilyen okból kifolyólag nem volt lehetséges.

A gyakorlat után Cathrine visszahozott autóval Quimperbe. Nagyon kedves volt tőle.

2014.04.11. péntek:

Reggel 7kor találkoztam egy orvossal az utcánk végén lévő pékség előtt. Szintén egy teljesen másik városba mentünk, Ploneis-be, viszont a különbség az volt, hogy nem vele töltöttem az egész gyakorlati napomat, sőt még csak nem is vele jöttem vissza a Quimperbe. Reggel az iskola, óvoda előtt találkoztam Marieval és a tanárnővel, akik segítőkészen megmutatták, hogy merre találok visszafele a buszmegállót, illetve bemutatatták magát az iskolát és az óvodát és az ottani dolgozókat. A pénteki gyakorlatos napomat Vivienn csoportjában töltöttem, legalábbis a délutáni részét, akihez a 3-4 éves korosztály tartozik. A gondozónők nem kézfogással, hanem 2 puszival üdvözöltek, ami meglepően közvetlen volt. Vivienn és a többi gondozó nő nagyon kedvesek voltak felém.

Ploneis:

Elsőnek a napközinek mondott kisebb épületben voltam, ahol korosztálytól függetlenül gyülekeztek a gyerekek. Ez eléggé praktikus volt azoknak a szülőknek, akiknek hamarabb kell menniük, dolgozni.

A 8-9 éves gyerekek rendkívül barátságosak, közvetlenek, kedvesek voltak felém. Ők már tanultak angolul, bár nem igazán beszéltek jól angolul maguktól. Viszont annyira közvetlenek voltak, hogy odahozták nekem az angol füzetüket és abból kérdeztek. Többnyire olyanokat, hogy van-e házi állatom, mi a kedvenc színem, melyik városban lakom, mi a teljes nevem. Persze mindenkinek válaszoltam a kérdésére és vissza is kérdeztem. Az idő múlásával egyre több gyerek gyűlt körém, akik nem is feltétlen kérdeztek, de annál szívesebben hallgattak. Megismerkedtem három tündéri gyerekkel, Lounával, Nathannel, Apollinenel. Mindhárman egy azon osztályba járnak, és nagyon szerették volna, ha az ő csoportjukba kerülök. Részben sajnáltam, hogy nem, mert nagyon kedvesek voltak és lelkesem próbáltak velem angolul társalogni.

Az iskola és az óvoda reggel 8 órákor megnyitotta kapuit a diákok felé.

A gondozónők segítségével mindenki összeszedte a játékait, felvette a kabátját és kettesével beálltak az ajtó elé.

A gyerekek lelkesen mentek az iskolába és az óvodába. A tanároknak, gondozónőknek szinte alig kellett rájuk szólniuk. Vivienn bemutatott egy gondozónőnek, Zsáklinnak, akihez szintén 3-4 évesek tartoztak. Észrevehetően több kislány volt a csoportban, mint kislány. A gyerekek kedvesek, barátságosak voltak. Zsáklin megmutatta időrendi sorrendben 1-1 gyerek logikai, ügyességi fejlődését. A reggeli és délelőtti elfoglaltság után elmentem ebédelni a gondozónőkkel. Az előétel mustáros cékla volt sajttal és bagettel. A főétel sajttal töltött pulykamell és húspogácsa volt, borsóval. Elég érdekes volt számomra, mert magamtól szinte biztosan nem készítettem volna ilyen. Miután megebédeltünk, segítettem a gondozónőknek kiosztani az ebédet.

Az ebédlő:

Ebéd után lefeküdtek a gyerekek aludni, utána átkerültem egy másik csoporthoz, Vivien csoportjához. Szintén aludtak a gyerekek, de addig is tudtam segíteni Viviennek bizonyos feladatok elkészítésében. Miután felébredtek a gyerekek, ki mentünk játszani az udvarra. Rengeteg játék állt a gyerekek rendelkezésére, többek között homokozó, játszóház, többféle bicikli.

A nap végére, a gondozónők és a gyerekek, illetve én is eléggé fáradtak lettünk.

Quimperbe viszont már teljesen egyedül jöttem vissza az 51-gyes busszal. Szerencsésen visszataláltam, bár Marie azt mondta, hogy a 29-es busszal tudok majd visszajönni.

A buszmegálló:

Viszont utólag kiderült, hogy az 51-gyes is arra jár, ha épp a 29-es nem indul. A buszmegálló szerencsére közel volt a könyvtárhoz, ahol ingyen lehetett internetezni 1 órát naponta és mivel a lakásunkba 1 hét után sem volt internet, ezért viszonylag elég sűrűn éltünk ezzel a lehetőséggel mindhárman.

Sophie és a családja meghívott minket és a tanárnőt, illetve a tanárnő férjét vacsorára. Sophie eljött értünk kocsival, így együtt mentünk hozzájuk. Mikor beléptünk a házba, egyből 3 kutyus fogadott minket először, méghozzá nagyon is lelkesen.

Miután beléptünk az ebédlőbe, ott fogadott minket Sophie szülei, akik nagyon kedvesek, barátságosak és vendégszeretőek voltak. Nagyon kedves gesztus volt tőlük, hogy vacsora előtt megengedték, hogy egy kicsit internetezhessünk náluk. Bár nem sok időt vett igénybe, mert inkább velük szerettünk volna beszélgetni, már amennyire tudtunk. A vacsora többféle felvágott és szalámi

volt, bagettel, kétféle sajttal, koktélpáradicsommal. Nagyon finom volt! Véleményem szerint ez a volt az egyik legfinomabb vacsora, ami ettünk, amióta itt vagyunk. A szalámi meglehetősen nagyon ízlett mindannyiunknak. Sophie anyukája készített apróbb pizzás, sajtos péksüteményt, ami szintén nagyon finom volt. Sophie apukája nyitott egy üveg cidert, ami igazából helyi specialitás. Teljesen más íze volt, mint amiket eddig ittunk, pedig névre szinte ugyanaz. A vacsora isteni volt és rendkívül jól éreztük magunkat.

A vacsora után elköszöntünk a tanárnőtől és a férjétől, akik már másnap utaztak Magyarországra. Elköszöntünk Sophie szüleitől és megköszöntük a vacsora meghívást, illetve az ízletes vacsorát.

Miután hazaértünk, le is feküdtünk aludni, mert nagyon fáradtak voltunk már a nap végére.

2014.04.12. szombat:

A lányokkal viszonylag sokáig aludtunk, kihasználtuk, hogy nem kell olyan korán felkelnünk, mint az utóbbi napokban. Miután felkeltünk és megreggeliztünk, elkészülődünk és bementünk a városba.

Pénteken este megbeszéltük Sophie-val hogy szombaton délután 2-3 körül találkozunk, ami nem volt gond persze, de mi hamarabb elindultunk a lányokkal és szétnéztünk Quimper főutcáin. A fő utca telis tele volt jobbnál jobb boltokkal, főleg ruha és cipőboltokkal. Viszont az árak, az egekben jártak, így inkább csak nézelődtünk. Délután 3 óra körül találkoztunk Sophie-val és a barátnőjével és megmutatták nekem és a lányoknak Quimper nagyobb bevásárló központjait.

Illetve, egy olyat, ami ahhoz hasonlítható, amilyen nálunk az Árkád, illetve egy supermarket-et, ami leginkább élelmiszer bevásárláshoz szükségesebb. Nagyon segítőkészek volt Sophie és a barátnője, mert nem csak a bevásárló központot mutatták meg, hanem a buszokat is, amik arra közlekednek, illetve vissza. A buszmegállókkal együtt természetesen. Elég gyorsan el is telt a nap a nézelődéssel. Mivel itt az üzletek nem úgy vannak nyitva, mint otthon. Otthon hétköznap délelőtt 9-10 körül nyitnak és este 6 óra körül már zárnak. Hétvégén délelőtt 9 körül nyitnak viszont délben, vagy délután 1-2 körül már zárnak is. Quimperbe viszont 10-11 körül nyitnak az üzletek és este 6 órákor zárnak. Ez a nyitva tartás érvényes a szombati napra is. Szombaton van a legnagyobb élet a városban.

Estére főztünk egy kis paradicsomlevest, és vacsora után már le is feküdtünk aludni, mert mindannyian kimerültünk.

2014.04.13. vasárnap:

A vasárnapi napunk viszonylag pihenős volt. Miután felébredtünk és megreggeliztünk, elkészülődtünk és elmentünk sétálni egy kicsit, illetve internet elérhetőséget próbáltunk keresni, de nem találtunk.

Egy kis séta után beültünk a creperie-be enni sajtortát és nutellás palacsintát. A sajtortta Bretagne specialitásai közé tartozott. Nagyon finom volt mindkettő.

Marie szólt, hogy meglátogat minket este. Már vártuk nagyon, mert elég sok mindent meg kellett beszélnünk, főleg az én gyakorlati helyszíneimet és annak időpontjait. Mielőtt jött, készítettünk a lányokkal palacsintát, amivel később meg is kínáltuk. Marie nagyon kedves és segítőkész felénk. Bátran fordulunk hozzá segítségért bár eddig nem volt nagyobb problémánk.

Beszélt a szomszédokkal is az internet kapcsolattal kapcsolatban, de nem igazán jutottunk egyről a kettőre.

2014.04.14. hétfő

Számomra szerencsésen kezdődött ez a hét, mert nem kellett korán kelnem. Ez azért is volt jó, mert ez az a hét, amikor heti 5 alkalommal megyek és ebből 1 alkalom 10 órás mindent beleszámítva. Délelőtt 9 órára kellett mennem, ráadásul a lakásunkhoz elég közeli helyre. Marie vasárnap este meg is mutatta, úgy érzem, szerencsések vagyunk mindannyian, hogy ő van nekünk, mert tényleg nagyon kedves és rendkívül segítőkész. A hely, ahová mentem gyakorlatra, tulajdonképpen egy bölcsőde volt. Amikor én voltam ott, akkor éppen beszoktatás volt a bölcsődébe, ami eléggé az elején tartott. Mikor megjöttek a gyerekek, akkor az anyukájuk végig velük volt. Az anyukák beszélgettek a gondozónőkkel, egymással és persze a gyerekekkel is. Ugyanúgy részt vettek minden foglalkozásban.

A hely, ahol voltam pont a központban volt és gyönyörű helyen, pont egy kisebb folyónál. Kívülről kicsit régiesebb volt az épület, közvetlen mellette pedig volt egy játszótér is. Belülről viszont nagyon

barátságos, színes volt. Az elmúlt gyakorlati időkben megtapasztaltam hogy itt, Franciaországban nem feltétlenül szokás lámpát kapcsolni, mivel Quimperben többnyire nagyobbak az ablakok az átlagnál és így elég a természetes fény. A bölcsőde telis tele volt különböző játékokkal. Volt külön olyan rész, ahol inkább a kisebbekkel tudtak foglalkozni. Véleményem szerint szépen ki volt alakítva. Nem volt olyan nagy, mint az eddigiek és nem voltak annyira kategorizálva. De mindezekről függetlenül szép volt. A gondozónőket Marie-nak és Zsüliet-nek hívták. Kedvesek voltak, bár angolul egyikőjük sem nagyon beszélt, amit sajnáltam, mert így nem tudtam tőlük kérdezni. Amíg ott voltam, leginkább beszélgettek egymás között az anyukák és a gondozónők. Az egyik anyuka viszonylag jól beszélt angolul és elmondta, hogy épp a beszoktatásról beszélgetnek. Részleteket sajnos ő sem tudott mondani, amit nagyon sajnáltam.

Délután 2 órára vissza kellett mennem a CDAS-ba Mary Christine rendelésére. Nagyon érdekes a velem töltött gyakorlat. Maga a szakmai része is és persze a kommunikáció is. Elmondása szerint nem beszél jól angolul, mégis mindig megértjük egymást és nem csak az alapvető kommunikációt tudjuk megejteni, hanem a szakmai részét is. A rendelésen megjelent egy viszonylag fiatal pár, 2 hetes csecsemőjükkel. Leginkább az anyatejes táplálásról beszélgettek, illetve a köldökcsomó tisztításáról. Az anyuka elég furán viszonyult ehhez a feladathoz, ezért arra is nagy hangsúlyt fektetett Mary Christine.

A rendelésen megjelent egy házaspár, akinek a csecsemője allergiás lett egy tápszer típusra és Mary Christine felírt egy másfajta tápszert, amit elkezdtek adagolni a csecsemőnek. Szimplán azért jöttek vissza, hogy konzultáljanak, hogy bevált a másféle tápszer típus, mert már nem található a csecsemőn kiütés.

Illetve visszajött egy pár a csecsemőjükkel, akikkel már találkoztam az előző héten. A csecsemőnek súlyproblémái voltak, mert elég sokat bukott és nem hízott a megfelelő ütemben. Viszont most, amikor rátette Mary Christine a mérlegre a csecsemőt, akkor a korábbihoz képest többet nyomott. Nagyon örült ennek a rendelőbe mindenki. Behozta a lemaradását a csecsemő.

2014.04.15. kedd

Reggel negyed8kor találkoztam CDAS előtt Sophie-val, akivel elmentünk egy iskolába. Különböző felszereltséggel érkezett. Volt nála többféle könyv, amibe leginkább képek voltak. Volt nála egy műanyag szemüveg, egy olvasótábla, egy labda, többféle színes filctoll és rengeteg dokumentáció.

A feladata az volt, hogy egy központilag előírt tesztet kellett kitölteni egy egy gyerekkel, a többi papírt pedig az anyukával. A teszt több részből állt. Volt egy olyan rész, ahová a nevet, születési dátumot, édesanyuka nevét kellett felírnia Sophi-nak, de mindezt úgy, hogy a gyerekek kellett saját magától elmondania. Miután ez megvolt, Sophie elővett 5-6 kártyát, amin különböző dolgokat lehetett látni pl.: Nap, virág, állatok, repülőgép stb. A gyerekek az volt a feladata, hogy azonosítsa hogy mi micsoda és mondja el. Ezután hallásvizsgálat következett, ami tulajdonképpen azt foglalta magába, hogy Sophie először a jobb, majd baloldalra ült és suttogott a gyermek fülébe, még hozzá a kártyákon látható dolgokat. A gyermek feladata az volt, hogy mutasson rá hogy mit hallott. Az elvégzett tesztek után Sophie kitöltötte az eredményeknek megfelelően. A hallásvizsgálat után, a látásvizsgálat következett. Sophie hozott magával egy olvasó táblát, amin különböző állatok, házak, növények voltak feltüntetve. A gyerekek nem takarták el a szemüket, hanem kaptak egy piros műanyag szemüveget, aminek az egyik lencséje hiányzott. Egyszerűbbnek tűnt magát a szemüveget felvenni, mint takargatni a szemet, sőt még a gyerekek élvezték is. A látásvizsgálat után testsúly és testmagasság mérés következett. Ezután pedig két könyvet kaptak a gyerekek, de egyszerre csak egyet. Az egyik könyvben bizonyos témákhoz csatolva voltak képek, például konyha címszó alatt megtalálható volt a villa, kanál, kés, fazék. A gyermek feladata az volt, hogy megmondja, hogy mi micsoda. A másik könyvben, pedig bizonyos tevékenységek voltak megrajzolva egy családnak. A közös családi reggeli, az esti lefekvéshez való készülődés, mindegyik oldalon más és más volt. A gyerekeknek pedig el kellett mondani hogy mit és kiket lát a képen. Ha végzett, fel kellett állnia és 2 lábon ugrálnia, majd egy lábon ugrálnia, illetve a labdába bele kellett rúgnia. Ezzel gondolom az állóképességüket és a reflexeket is vizsgálta. Az utolsó két feladat többnyire rajzolás volt. Az első

feladat azt foglalta magába, hogy a gyermek rajzoljon egy embert. Sophie odafigyelt a részletekre, például az arcra. Persze figyelembe véve a gyerekek korát. Az utolsó feladat egy másoló feladat volt. Egymás alatt megtalálható volt egy be nem fejezett kör (amit a gyerekeknek kellett befejeznie), egy kör, egy + jel, egy téglalap és egy háromszög. A gyermek feladata az volt, hogy közvetlenül mellette kellett megrajzolnia az alakzatokat.

Egy fél csoporttal, körülbelül 8-9 fővel töltötték ki ezt a tesztet, ami viszonylag sok volt, mert egy teszt körülbelül 40 perc volt. Bár én úgy gondolom, hogy ez így korrekt, mert Sophie segítőkészen odafigyelt a gyerekekre.

A gyerekek, nagyon jól teljesítettek, szerencsére egyiknek sem volt problémája. Számomra nagyon érdekes volt ez a gyakorlat, mert nálunk teljesen máshogy zajlanak az ilyen jellegű vizsgálatok.

A tesztlap:

The image shows a French language test paper with the following sections and exercises:

- LANGAGE**
- VOCABULAIRE :**
- PRONONCIATION :**
- COULEURS :**
- ERTL 4**
- LES NAINS ET LES INDIENS**
A row of 12 empty boxes for writing.
- LE PETIT CHIEN**
A row of 4 empty boxes for writing.
- LA TOILETTE**
- UN ou LE   UNE ou LA   DES ou LES   IL ELLE   DEUX
- AU   À LA   POUR   PARCE QUE   EST ou À   JE
- VACCINS**
- POIDS**   **TAILLE**   **IMC**

On the right side of the page, there is a vertical list of labels: BILAN, ÉCOLE, NOM, PREN, DATE, DATE, CON, Con, S'ha, MO, GR, Me, L, TE, M, S, A, V, Y, J.

BILAN INFIRMIER

ÉCOLE :

NOM :

PRENOM :

DATE DE NAISSANCE :

DATE :

CONTACT SOCIAL

Connait son nom son prénom son âge son sexe
S'habille sans aide avec aide Boutonne

MOTRICITE FINE

GRAPHISME : Cercle Croix Carré Triangle
Bonhomme 3 parties

MOTRICITE : Encastrement Pont 5 cubes
Assemble les images Dessus Dessous
Comprend Devant Derrière

LATERALITE : Main G D Pied G D Œil G D
TENUE DU CRAYON

MOTRICITE

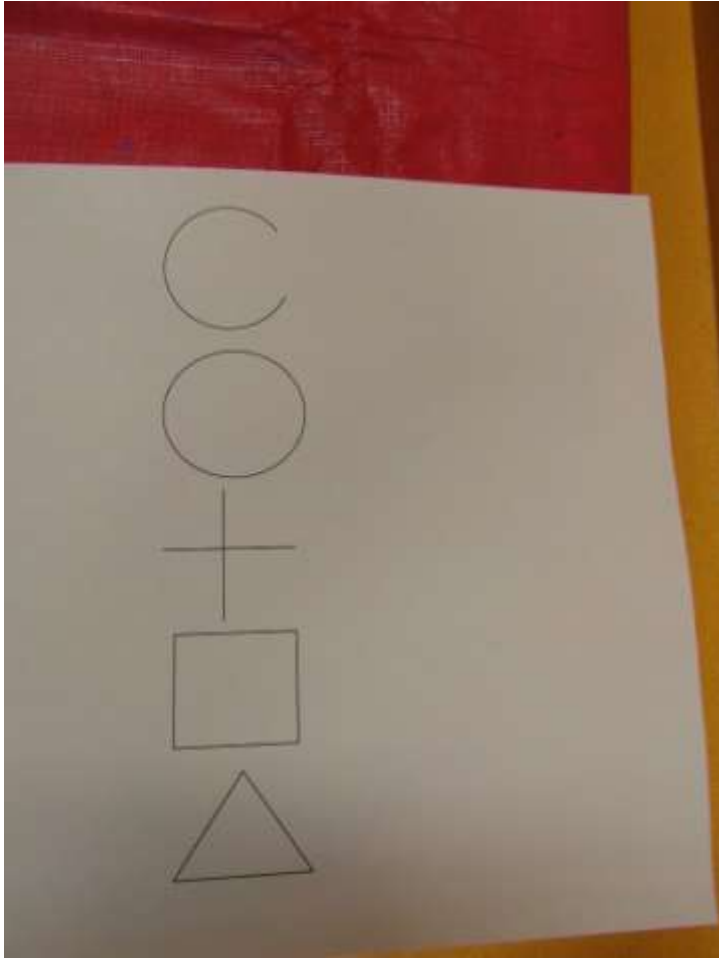
Saute sur place Saute sur pied Tient sur un pied

AUDITION

VOIX CHUCHOTEE OD OG

VUE

DE LOIN OD OG
LANG

A vizsgálathoz szükséges eszközök:

Délután fél2kor találkoztam Cecille-lel a CDAS előtt, de ott csak az irodája van. Egy teljesen másik környéken rendel. Évezem Cecille rendeléseit, mert annyira kedves, és nem csak velem, hanem a gyerekekkel is. Viszonylag ritka, hogy egy orvos ennyire közvetlen, játékos és kedves a gyerekekkel.

A rendelésen, a mai napon nem volt semmi különösebb eset, általános ellenőrzésekre jöttek az anyukák a csecsemőjükkal. Többnyire súly és testmagasság mérés volt.

Volt egy kis szünetünk is, amíg nem jött senki. Cecille-nek van egy játékos könyve kisgyerekek számára, amibe képek vannak és alá van írva franciául, hogy mit ábrázol a kép. Tanított is pár szót franciául, de sajnos ez nekem nem igazán egyszerű.

2014.04.16. szerda

Ez volt az a nap, amikor nekem kellett mennem gyakorlatra, a többieknek szabad volt a szerdájuk. Bár ez számomra nem jelentett problémát, mert szívesen mentem. Bár most a CPEF-be voltam, Marie-Claude-dal és az asszisztensével Katie-vel.

Marie-Claude-dal elmentünk egy iskolába, Quimperen belül, egy elbeszélgetésre. Beléptünk egy fél osztályba, ahol Marie Claude elmondta Finistère megye egészségügyi központjait és azon belül a CPEF-ről beszélt. A diákok között szétosztott 1-1 prospektust, amiben megtalálható volt az összes védekezési forma, amit a mai világban ismernek és használnak. A fő téma azon az órán, ez volt, a védekezés. Marie Claude jó tanácsokkal látta el a diákokat és felhívta a figyelmet bizonyos veszélyforrásokra is. Minden védekezési eszközről beszélt, de igazából azt mondta el, ami a prospektusban le van írva. Én is kaptam belőle, de mivel franciául van, ezért nem igazán tudtam elolvasni.

Az iskola:

Ezután visszamentünk a CPEF-be és megmutatta az egész részleget. Igazából 3 különböző szobából állt, ami magába foglalt két irodát (az övét és egy másik orvosét) egy nőgyógyászati vizsgálot és egy várótermet. Nagyon tetszett Marie Claude irodája, mert tele volt képeslapokkal. Az egyik fele az irodájának azzal volt tele, ahol ő volt már, a másik fele pedig azzal, amiket kapott a rokonaitól, ismerőseitől, barátaitól, családjától. Rendkívül érdekesnek találta, hogy Magyarországról jöttem,

mert még soha nem járt ott. Kérte, hogy mutassak meg neki városokat, azt is, ahol én lakok, illetve különböző helyeket. Felkeltette az érdeklődését a Balaton is és viszonylag sokáig nézegetett képeket róla az interneten.

Az egyik irodában dokumentációkkal foglalkoztak és elbeszélgetésekkel, tanácsadással, a másik irodában leginkább Marie Claude-é volt, nem igazán használták a betegek vagy diákok részére. A harmadik teremben, nőgyógyászati vizsgáló volt, ott pedig a vizsgálatok zajlottak.

A nőgyógyászati vizsgáló:

A váróterem:

Marie Claude megmutatta a többi prospektust, illetve bizonyos védekezési eszközöket. Kaptam is belőle bőven, mint ajándék. Megmutatta a fogamzásgátló gyógyszer mintáit, a férfi óvszert és annak különböző méreteit, a női óvszert, a hurkot, a pesszáriumot.

A nap végén pedig meghívtak teázásra, ami nagyon kedves gesztus volt tőlük.

2014.04.17. csütörtök

Reggel fél9kor találkoztam Katie-vel, aki ápoló, viszont nem kórházban dolgozik, hanem különböző iskolákban. El is mentünk reggel egy iskolába, ahol szintén ugyanazokat a tesztekkel kellett kitöltetnie

a gyerekekkel és a hozzátartozó felnőttel, mint Sophie-nak. Tulajdonképpen ugyanaz a munkakörük mindkettőjüknek. A gyerekek kifejezetten nagy figyelmet kaptak Katie-tól és Sophie-tól is egyaránt.

Az iskola:

A teszt, ugyanazokból tevődött össze, mint Sophie-nál.

Viszont a mai egy kicsit tovább tartott, mert Katie-nek több gyerekkel kellett kitöltetnie a tesztet.

De egyáltalán nem bántam, mert nagyon érdekesnek találtam a gyakorlatot. Érdekes volt, hogy egy gyerek hogyan rajzol le egy embert, hogy fejez be egy kört, vagy hogy hogyan rajzol le egy másikat, illetve hogy hogyan kezd neki és hogyan rajzol le egy négyzetet, téglalapot, háromszöget, + jelet.

Délután fél2kor pedig találkoztam Cecille-lel akivel igazán jót tudtunk beszélni. Talán rá tudnám azt mondani, hogy igazán jól, folyékonyan tud angolul beszélni. Az aznapi rendelésen, nem csak Cecille rendelt, hanem a mellette lévő orvos is, Camille. Ha valami nagyobb probléma volt, akkor hozzá küldte át Cecille a betegeket. A legtöbb gyermeket általános ellenőrzésre hozták, leginkább testsúlymérésre és testmagasságmérésre. Ahol Cecille rendelője van, sokféle nemzetiségű és vallású ember lakik, ezért a szülők és gyermekeik, többnyire néger. Itt Franciaországban, rengeteg néger él, ezért nem is csoda, hogy mi Magyarországon ehhez nem igazán vagyunk hozzászokva. Az anyukák, mind nagyon aranyosak voltak, egy pár még tudott is angolul és tudtunk is egy kicsit beszélgetni is. A gyermekikről nem is beszélve, ők mindannyian nagyon tündérik. Az egyik csecsemőt át is kellett vinnem Camille rendelőjébe. Nagyon tetszett nekem hogy olyan kis apró, 3 hónapos csecsemőt felemelhettem akkor, mert nem igazán számítottam rá.

Nagyon tetszett a gyakorlat, kifejezetten élvezem, hogy ennyi gyerek vesz körül, még ha nem is feltétlenül mindig, de többnyire.

2014.04.18. péntek

Reggel 6órákor kellett felkelnem, mert péntek volt, ami azt jelenti hogy nem Quimperbe lesz a gyakorlaton, hanem Plonéisbe. Oda viszont csak busszal tudok eljutni, méghozzá távolsági busszal, ami nem jár túl sűrűn, sőt.

Reggel a 7.07-es busszal mentem, de szerencsére 15-20 perc alatt már ott is voltam. Reggel első dolgom volt csatlakozni a váróterembe, ahol délutánonként a napközi van. Viszonylag sok gyerek van ott, korosztálytól függetlenül, mert rengeteg gyereknek mennek korán dolgozni a szülei. Ez szerintem igazán praktikus megoldás a szülőknek, mert így nem kell aggódniuk sem a gyerekek sem pedig a munkahelyük miatt.

Ezen a pénteki reggelen is Vivienn volt legkorábban ott. A gyerekek már engem is vártak, meglepően sokan emlékeztek rám a múlt heti alkalom után, aminek nagyon örültem. Volt, aki miután meglátott, a nevemet kiáltotta és odaszaladt hozzám és megölelt. Nagyon jólesett.

Szerencsére Nathan, Louna is ott voltak, velük még beszélgettem is angolul. Megkérdeztem Viviennt hogy esetleg készíthetnék-e róluk egy egy képet emlékébe, illetve hogy Vivienn készítsen rólunk egy egy képet. Nagyon kedves volt, mert egyből megengedte, azt mondta hogy ez egyáltalán nem probléma.

Miután háromnegyed 8 lett, a gyerekek kettesével álltak sorba az ajtó előtt és indultak az iskolába, óvodába.

A fő épületben, elköszöntem Nathan-tól és Lounától. Azért kíváncsi lennék az iskolásokra is.

Miután elköszöntünk, csatlakoztam Zsáklin csoportjához, ahol múlt héten, pénteken is voltam. Egy kisebb csoportot kaptam, velük kellett foglalkoznom. Mivel a gyerekek rendkívül szeretnek rajzolni, ezért gondoltam, hogy az a program megfelel. Szerencsére így lett és viszonylag sokáig le is kötötte őket.

Nagyon érdekes, mert Zsáklinnak van egy kis csengője, amit ha hangoztat, akkor a tábla köré gyűlnek a gyerekek. Ha ez megtörténik, már tudják is hogy mi a feladat. Zsáklinnal együtt megszámozzák, hogy hányan vannak ott az óvodába, és hogy éppen hányadika van és milyen nap. A táblán fel van téve egy hosszú papír, amin a hónapnak megfelelő napok vannak és dátumok, illetve egy kis házikó, ha éppen otthon vannak. Az óvodások szerdán nem járnak óvodába, csak hétfőn, kedden, csütörtökön és pénteken. Mivel ezen a hétvégén húsvét van, ezért otthon lesznek 3 napot, mint mindenki.

Ezután a reggeli következik, ami igazából nem túl sok, egy negyed bagett és egy kis csoki. Zsáklin nagyon kedves volt, mert én is kaptam az aznapi reggeliből. Kissé érdekes is volt, magába a bagettba, beletenni 2kocka csokoládét.

A reggeli után elmentem az előtérbe a gyerekek Zsáklinnal és játszottak.

Ezután pedig az udvarra, egy félórás szabadidős tevékenység várt a gyerekekre.

Addig én elmentem ebédelni Viviennel és a többi gondozónővel, akik épp nem a gyerekekre felügyeltek. Előételnek reszelt répa volt, főtt tojással, illetve bagett vajjal és sajttal. Főételnek pedig bolognai viszont a darált hús nem sertés volt, hanem marhahús. Nagyon finom volt. Desszertnek pedig csokoládé puding volt. Nagyon finom volt az ebéd.

Miután megebédeltünk, segítettem a gondozónőknek és a gyerekeknek. Miután a gyerekek bejönnek az udvarról, elsőnek leveszik a kabátjukat, elmennek mosdóba, ha szükséges, kezet mosnak és felhelyezik a nyakukba az előkét. Azután ételt szedünk asztalonként a gyerekeknek, bagettet osztunk és vizet öntünk. Ilyenkor elég nagy a zsvaj, pláne hogy egyszerre 3 csoport szokott jönni ebédelni. Miután a kisebbek megebédeltek, utána jönnek a kisiskolások. Olyankor szoktam találkozni Nathannel és Lounával.

Miután megebédeltek a kicsik, elmennek a mosdóba és kezet mosnak. Ilyenkor általában Vivienn szokta őket felügyelni és mindig szívesen megyek neki segíteni, mert tudom, hogy ő ott egyedül van, az ebédlőbe viszont többen ügyelnek a gyerekekre.

Ebéd után még egy kicsit ki szokták vinni a gyerekek az udvarra játszani. Én is kimentem velük és készítettünk pár fényképet. Félóra után újra bemennek a saját csoportjukba a gyerekek, elmennek a mosdóba illetve kezet mosni és azután pedig aludni. Körülbelül 2-3 órát szoktak aludni, de nem sokan alszanak ilyenkor. Van egy pár gyerek, aki kicsit tovább is alszik, mint 2-3 óra. Én ilyenkor átmegyek egy másik csoporthoz, de ugyanahhoz a korosztályhoz. Akivel vagyok gondozónő, őt is Zsáklinnak hívják. Neki szoktam segíteni délután, mikor a gyerekek alszanak vagy pihennek.

Miután felkelnek a gyerekek, akkor szokott lenni egy kis szabadidős tevékenység, de nem mindenkinek. Hetenként be van osztva, hogy ki mit csinál délután. Van aki fest, van aki játszik, van aki rajzol és vannak olyanok is, akik kicsit több figyelmet igényelnek mert bizonyos logikai játék az aktuális feladatuk.

A játék után Zsáclin mindig elmond egy mondókát vagy mesét, vagy az előző napi rajzokat, kézműves tárgyakat mutatja meg a csoportnak, egyesével mindenkijét mindenkinek.

Ezután pedig segítenek a gondozónők összeszedni a gyerekek ruháit, táskáit, összepakolnak a teremben és leülnek a tábla előtt lévő padokra ahol szépen csendben várják, hogy mikor szólítják őket. Hiszen ekkor szoktak a szülők megérkezni a gyerekekért, akiket csak 3-massával engednek ki. Akihez viszont nem jöttek, ők átmennek a napközibe, értük bizonyára kicsit később jönnek, mint fél5.

Fél5 után szoktam én is elmenni az óvodából, de ha esetleg kell még valamit segíteni, akkor szívesen maradok, hiszen a buszom csak 16.51kor jön, ami Quimperbe visszavisz.

Amikor hazaértem, akkor szinte alig tudtam leülni pár percre, mert mentünk a lányokkal internetezni az egyik kávézóba. Végre tudtam beszélni az otthoniakkal, aminek nagyon örültem, mert eddig csak

pár perceket tudtunk beszélni telefonon. Sajnos nem sikerült elintézni az internetet itthonra, szóval hajlandók vagyunk ezért kávézóba menni, hogy egy kicsit tudjunk velük skype-olni.

Nagyon fárasztó volt ez a nap a számomra, úgyhogy elég sokáig aludtam, még jó hogy másnap szombat és nem kell korán felkelni.

2014.04.19. szombat

Reggel szerencsére nem kellett korán kelni egyikünknek se és bőven elég volt délelőtt is felkelni.

Vártuk már a mai napot, mert meg volt beszélve egy találkozó Melindával, aki voltunk Magyarországon, Szegeden nálunk és programot szerveztek nekünk.

A program a következő volt: kirándulás Concarneau-ba. Nagyon vártuk már, mert amiket kaptunk kis könyvet még otthon, annak az elején Concarneau-ról készült kép van, ami nagyon szép.

Délelőtt bevásároltuk, hiszen az üzletek, boltok nem lesznek nyitva húsvét miatt. Nagyon nagy tömeg volt a supermarket-be ahol voltunk, mondjuk nem is csoda.

Miután visszaértünk, csak ebédelni volt időnk, mert 2 órák múlva találkoztunk Melindával és az anyukájával és indultunk Concarneau-ba. Az út, körülbelül 40 perc volt, viszonylag gyorsan

odaértünk. Mikor kiszálltunk az autóból már láttuk a hajókat, a kikötőt. Sajnos éppen apály volt, így lent volt a víz, de ez sem jelentett akkora problémát.

Egyszerűen gyönyörű volt. Készítettünk egy jó pár képet. Az egész vár olyan volt, mintha egy középkori lovas városban sétálnánk. Még a hangulat is meg volt, mert olyan zene szólt, illetve az üzleteknek is olyan volt a hangulata.

Nagyon tetszett mindhármunknak. Végig mentünk az egész kis utcán, ami tele volt kisebb, de annál különbözőbb üzletekkel. Volt palacsintázó, étterem, csokoládé üzlet, gomicukor üzlet, cukrászda, szuveníres üzletek, különböző ruhás és cipős üzletek, illetve ahol növényeket árultak. Sok helyre betértünk, de nem igazán vásároltunk, mert elég drága üzletek voltak.

Édesség üzlet:

Csokoládé üzlet:

El is töltöttünk 3-4 órát, de hát egyszer jár ott az ember, minden percét kiélveztük.

Melindától és az anyukájától nagyon kedves gesztus volt, hogy elvittek minket oda Concarneau-ba.

2014.04.20. vasárnap

Enikő és Csilla úgy döntöttek, hogy elmennek Brestbe és megnézik az Oceanopolis-t, ami igazából ahhoz hasonló, mint Budapesten a Tropicarium. Biztosan nagyon szép, de én már voltam ilyesféle helyeken, persze nem Brestbe, de nem is éreztem magam olyan jól, mivel a héten betegek voltunk körülbelül mindannyian és elég hosszú is volt a hét, legalábbis nekem, hogy minden nap 8 órát voltam gyakorlaton, sőt pénteken 10 órát is a busz miatt.

Így inkább úgy döntöttem, hogy pihenek egy kicsit itthon és délután pedig elmentem Quimperbe sétálni egy nagyot. Készítettem rengeteg képet Quimperről. Mivel napi 8 órát vagyunk gyakorlaton és többnyire akkor végzünk, mikor minden zár és fáradtak is vagyunk már, így nem mindig akadt olyan alkalom hogy elmentünk volna sétálni. Így inkább kihasználtam ezt az alkalmat és elmentem felfedezni Quimpert.

Attól függetlenül, hogy ez egy vasárnapi nap, nem volt minden zárva.

2014.04.21. hétfő

Húsvét hétfő. Nos, szokásosan minden zárva, persze itt is van kivétel, például pár bár illetve pár palacsintázó. Elég szép időnk volt, szóval kihasználtuk a remek időt, és elmentünk sétálni, este pedig egy kicsit internetezni, beszélgetni az otthoniakkal. Sajnos az internetkapcsolatra nem találtunk jobb megoldást, csak a lakásunkhoz közeli kávézót. De az idő elteltével megszerettük mindannyian, sőt akár már törzsvendégek is lettünk az elmúlt 1 hónap alatt. Összeismerkedtünk a pincérekkel is, nagyon segítőkészek voltak ők is, mindenbe segítettek nekünk, bármiről is akartunk tájékozódni.

A kávézó:

2014.04.22. kedd

Reggel fél 9re kellett mennem gyakorlatra, a CDAS elé. Laurence-szel találkoztam, akivel már egyszer voltam gyakorlaton. Nagyon szimpatikus nekem, attól függetlenül, hogy nem beszél túl jól angolul. Szerencsére nagyon nyitott, és ha kérdezek, minden erejével figyel és próbál megérteni. Ezt nagyon becsülöm benne. Most viszont annyi különbség volt, hogy a doktornővel együtt rendelt, nem pedig egyedül. Volt egy pár érdekes eset, viszonylag sok olyan pár jött tanácsadásra a csecsemőjével, akik fiatalok voltak és nem az első gyermekük volt.

Miután vége lett a rendelésnek, Laurence-nek és a doktornőnek volt még feladata, méghezvázá a dokumentáció, illetve egy elbeszélgetés. Ez idő alatt Laurence javasolta, hogy menjek át segíteni a bölcsődei részlegbe, segítsek a gondozónőknek. Vagy akár haza is mehetek, megmutatta h melyik busszal tudok visszamenni a központba. De nem különösebben érdekelt, mert szívesen maradtam segíteni a gondozónőknek és legalább egy picit megismerhettem a gyerekeket. Kissé hosszú nap volt, mert este 6 óra után értem haza, de egyáltalán nem bántam.

2014.04.23. szerda

A mai napom szerencsére szabad, sőt nem csak nekem, hanem mindenkinek. Így úgy döntöttünk, hogy amit megmutattak nekünk Sophie-ék bevásárlóközpontot, azt megnézzük. Glann Odet-nek hívják a bevásárlóközpontot. El is ment vele fél napunk hogy megnéztük, mert elég nagy, ráadásul rengeteg üzlet található meg. Többek között sportüzletek, különböző márkájú ruhás üzletek, drogériák, különböző típusú éttermek, ékszer üzletek, műszaki része is volt. Elég sok mindent be lehetett ott szerezni, bár elég drága volt. Miután végeztünk, hazamentünk, főztünk egy kis vacsorát és utána elmentünk a E.Lecler-be és bevásároltunk, a hétköznapokra. Többnyire oda jártunk vásárolni, mert az itteniek azt a bevásárlóközpontot javasolták. Nagyon sok minden beszerezhető ott és szerintem elég jó árban is vannak.

2014.04.24. csütörtök

Úgy éreztem, hogy mázlista vagyok. Szerencsére nem kellett korán kelnem, hanem aludtam egy picivel tovább, mint a többiek. Csak reggel, illetve délelőtt 9 órára kellett mennem gyakorlatra a CDAS-be, viszont nem találtam az illetőt, akivel lettem volna. Marie Claude-dal viszont találkoztam, ő nagyon kedves, az egyik szerdai napomat töltöttem vele. Ő segített reggel megtalálni az illetőt, akivel

lennem kellett. Az illetőt, Michelle-nek hívják és tanácsadó. Nagyon kedves, bár ő tényleg nem beszélt angolul, szóval sok mindent nem tudott nekem elmondani. Igazából megfigyeltem az ő munkásságát, szinte ugyanaz, mint Mary Christineé.

A rendelésen a csecsemők súlyát, testhosszát, fej körfogatát mérte, illetve az anyatejes táplálásról beszélgetett az anyukákkal.

Délután viszonylag korán vissza kellett mennem, épp hogy jutott annyi időm, hogy meg tudjak ebédelni.

2014.04.25. péntek

Az utolsó pénteki napom Ploneisbe. Korán reggel keltem, most én keltem fel a legkorábban és én indultam el legkorábban. Nagyon sajnáltam, hogy ez az utolsó napom az óvodába. Tudom, hogy viszonylag kevés időt töltöttem ott, mert heti 1 alkalommal voltam ott gyakorlaton. Viszont ennyi idő alatt eléggé megszerettem a gyerekeket és szerintem ezzel nem voltam egyedül. El sem tudom képzelni, milyen érzés volt ez Csillának és Enikőnek, akik minden nap ilyen helyen voltak.

Reggel 1 órát még a napköziben töltöttem, ahol közöltem a gondozónőkkel és a gyerekekkel hogy ez az utolsó napom. Úgy vettem észre, hogy ők is sajnálták, nem csak én. Elég sok gyerektől kaptam egy egy rajzot. Sőt, én is rajzoltam a gyerekeknek, méghozzá azt, amit szerettek volna. Akkor elközöntem Lounától, Nathan-től és Appoline-től is. Az iskolások közül szinte csak velük találkoztam. Nagyon fognak hiányozni!

Ugyanaz volt most is a napirend, viszont nem volt reggeli osztás, mert Aaron-nak születésnapja volt és megünnepeltük. Aaron anyukája, készített csokis süteményt, ami nagyon finom volt.

Miután kimentünk az udvarra a gyerekekkel, rá 1 óra múlva én már mentem is ebédelni a gondozónőkkel. Az előétel ugyanaz volt, mint az első napomon. Cékla, sajttal és mustáros öntettel. Egészen meg szerettem és hiányozni is fog. Szerintem otthon megpróbálom elkészíteni. Viszont a főétel bolognai volt, ami nagyon finom volt, viszont amióta itt vagyunk, elég sokat ettünk már bolognából. A desszert pedig jégkrém volt. Meglepődtem, hiszen nem emlékszek arra hogy nálunk otthon lett volna bárhol és bármikor jégkrém ebéd után. Akár az általános iskolát vagy a szakközépiskolát veszem figyelembe. Miután megebédeltünk, segítettem Zsáklinnak és Vivienn-nek az ebéd osztáskor, mindenben, amiben lehetett. Miután ezzel végeztünk, kimentünk az udvarra még egy fél órára, elközöntem minden csoportban lévő gyerektől. Mert már akkor tudtam, hogy nem biztos, hogy lesz rá lehetőségem, hogy elközönjek tőlük. Állandó két csoportban voltam, egyben délelőtt, másikban pedig délután. De ezen a két csoporton kívül is ismertem meg gyerekeket, még az iskolából is. Az óvodából pedig pláne, hiszem egy ebédlőbe és egy udvarra járnak ki a gyerekek. Ezután pedig elmentek aludni a kicsik, el is köszöntem a délelőtti csoportomtól. Úgy éreztem, hogy eléggé elérékenyültem, mert szörnyen fognak hiányozni a kis csirkefogók!

Miután lefeküdtek a gyerekek, segítettem Zsáklinnak, a mindennapi feladatokban. Zsáclin elég jól beszél angolul, és miközben tevékenykedtünk, addig beszélgettünk. Nagyon kedves és figyelmes velem. Miután a gyerekek felkeltek, festettünk, majd Vivienn mesélt. Illetve 1 órát az udvaron töltöttünk. Ezután pedig jöttek a gyerekekért a szülők, akiért pedig nem, ők pedig átmentem a napközis csoportba. Elközöntem a délutánis csoportomtól, ők is szörnyen fognak hiányozni.

Amikor elhagyták a gyerekek a termet, elköszöntem mindenkitől. Vettem egy kis desszertet, amit bevittem a gondozónők közös kis helyére, így mindenki ehetett belőle. Illetve elköszöntem azoktól a személyektől, gondozóktól, akikkel az időm nagy részét töltöttem. Zsáklinnak hűtőmágnest, Viviennek pedig pirospaprikát adtam ajándékba. Nagyon örültek neki. Zsáklintól és a gyerekektől kaptam egy kis füzetet, amibe a gyerekek rajzoltak nekem és minden lapon rajta van a név, illetve egy kép a gyerekekről. Nagyon tetszett, szerintem nagyon jó ötlet volt ez az ajándék.

Miután végetért a gyakorlatom, a buszmegállóba vártam a buszomat. Eddig mindig Lounával töltöttem azt a 20 percet, ameddig vártam a buszt, de sajnos most hamarabb jött érte az anyukája. Sajnáltam, mert szerettem volna még tőle elköszönni, a reggelin kívül is.

Az utolsó napom is remek volt, bár kissé szomorkás. A gyerekek nagyon a szívemhez nőttek. Szörnyen fognak hiányozni!

2014.04.28. hétfő

Nagyon jól telt a mai nap, mert részben szabad volt. Reggel elmentünk a közös konzultációra. Eléggyé izgultam, még szerintem jobb is, a kelleténél. De viszonylag gyorsan túl voltunk rajta.

Miután végeztünk, elmentünk egy kicsit kirándulni. 300méterrel a tengerszint felett jártunk. Elképesztően szép volt!

2014.04.29. kedd

Az utolsó gyakorlatos napom. Reggel 9 órára kellett mennem Mary Christine rendelésére. Mielőtt beértem volna, vettem egy cukrászdába egy szelet süteményt Mary Christine-nek amiért ilyen kedves volt velem és ennyit foglalkozott velem. Illetve neki is adtam ajándékot, egy Szegedes kulcstartót. Nagyon örült mindkettőnek. A rendelés megszokottan zajlott, viszont elég kevesen voltak. Akik voltak, azoknál az általános testsúlymérés, testhosszmérés, fejkörfogat mérés zajlott.

Mielőtt elmentem, megkerestem Sophie-t, Laurence-t és Mary Claude-ot is és elköszöntem tőlük. Megköszöntem mindent, de legfőképpen azt, hogy ennyire segítőkészek voltak. Mindenkinek vettem egy csomag desszertet, és adtam valamit, ami Szegedhez köti őket. Többnyire kulcstartót vagy mágnest.

Délután pedig fél2kor találkoztam Cecille doktornővel, utoljára.

El is mentünk az MSP-be ahol a rendelője volt. Nagyon érdekes volt, mert nem csak a rendelőjében voltunk, ahol a szokásos vizsgálatok zajlottak, hanem házhoz is mentünk. Az egyik anyukának koraszülött ikrei születtek 3 hónappal ezelőtt, és nem tudott eljönni a rendelésre, ezért mi mentünk. Cecille igen gyorsan összehajolt, és elég gyorsan ott is voltunk. Nem volt semmi nagyobb probléma, ugyanazok a vizsgálatok zajlottak le. Az anyuka nagyon kedves volt velem, nem volt gond neki hogy ott voltam. Sőt, a kislányát a kezembe is adta, miután Cecille megvizsgálta. Nagyon tündéri kislány volt, bár látszódt rajta hogy koraszülött volt, hiszen elég vékonyka volt, a testsúlya épp hogy 3000 g volt ami Cecille szerint már jó, mert nem igazán volt nála egyenletes a súlygyarapodás és aggódtak is ez miatt. De hát minden a lehető legnagyobb rendben van, majd behozza a lemaradását a kicsi. A mai nap is elég későn ért véget, mármint a gyakorlatos része, de nem bántam, mert egy 3 hónapos tündért foghattam a kezemben, aki elképesztően aranyos volt.

Cecille-től is elköszöntem, számára is tartogattam egy kis ajándékot, aminek örült is.

2014.04.30. szerda

A mai napon, szörnyen fáj a lábam, ráadásul ez volt az utolsó nap, amikor ki tudtuk használni a bérletet. Így inkább elmentem utoljára szétnézni Gourvily-be. Szerencsére mindenkinek megvettem mindenféle szuvenírt. Délután pedig csináltam egy gyors bőröndbe pakolást és ellenőriztem a súlyt. Szerencsére, minden rendben volt, bár a hely az egy kicsit szűkös, de szerencsére Enikő segítségével mindent be tudtam pakolni a bőröndömbe. Viszont ezen a napon én inkább pihentem, mert nem éreztem túl jól magam.

Ráadásul már április 30. van és hamarosan megyünk haza.

2014.05.01. csütörtök

Viszonylag jó sokáig aludtunk, mert most volt rá lehetőségünk, amivel éltünk is. Viszont délután, ebéd után, elmentünk pár képet készíteni a város központjába, egy kisebb parkba, ami nagyon szép volt. Telis tele volt pálmákkal, Enikő öröme. Készítettünk egy jó pár képet.

Viszont késő délután elmentem egy kicsit netezni, hogy tudjak beszélni az otthoniakkal. Mivel telefonálni elég sokba kerül, így az internet a legjobb megoldás. Miután hazaértünk, főztünk egy kis vacsorát, és miután megvacsoráztunk, találkoztunk Sophieval és a barátnőjével és elmentünk bowlingozni. A hely elég jól nézett ki szerintem és elég nagy volt. Nem is került olyan sokba, fejenként 5 eurót fizettünk. Megittunk egy egy üdítőt a pályán, illetve játszottunk. Hát, nem vagyunk született tehetségek.

2014.05.02. hétfő

El sem hiszem, hogy már május van... sőt, még azt se nagyon, hogy hamarosan megyünk haza.

Nagyon hiányoznak már az otthoniak. Azért én már vágyok haza.

Persze nagyon jó volt az itteni gyakorlat, rengeteg embert ismerhettem meg és rengeteg helyen voltunk. Az biztos, hogy ez egy életre szóló élmény volt mindannyiunknak.

Szinte már mindannyian be vagyunk pakolva, legalábbis minden olyan dolog, amit közvetlen indulás előtt nem használunk. El sem hiszem, hogy holnap már indulunk haza.

Estére meghívtuk Marie-t vacsorára. Nagyon örült neki és szívesen el is jött.

Az előétel leves volt, méghozzá paradicsomleves. A főétel pedig sült csirkemell, sült krumplival, illetve paradicsommal. Nagyon finom volt. Remélem ízlett Marie-nak is. A nap végén megköszöntünk minden segítséget, amit Marie-től kaptunk az elmúlt 1 hónap alatt. Igazán szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hiszen Marie tényleg mindig ott volt, amikor szükségünk volt rá.

2014.05.03. kedd

Hamarabb indultunk a megbeszéltnél, ezért eléggé kapkodós volt a visszafele út első pár órája. A reptérre lített és Marie vitt ki minket és ott is köszöntünk el.

Szerencsére sikeresen, jól megérkeztünk mindegyik reptérre. Sőt, külön kirándulást is szerveztünk magunknak. Párizsban elmentünk a reptérről az Eiffel-toronyhoz. Annyi gyönyörű volt! Nekem nagy álmom volt, hogy egyszer az életben láthassam. Csilla már egy kirándulás alkalmával már látta, de ettől függetlenül szívesen eljött velünk. Enikő és én majd kiugrottunk a bőrünkéből.

Ez volt szinte a lehető legjobb hely, ahol jártunk! Legalábbis számomra mindenképp.

Egyszerűen gyönyörű! És abban is biztos vagyok, hogy egyszer vissza fogok oda menni.

Szerencsétlenségünkre nem volt sok időnk, nem tudtunk ott időzni, csak 1 órát. Viszont annak tényleg minden percét kihasználtuk.

